Ч. 238. Второк 22 жовтня (4 падолиста) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Справа войскового предложеня в парляменті. — Тактика ческого клюбу. — Ціль гостини даньского наслідника престола в Німеччині.)

Зачувати, що правительство старає ся переперти, щоби перше читанє предложеня закона о континґенті рекрутів станули на порядку дневнім перед дебатою над заявою правительства. Однакож тому спротивили ся як Молодочехи, так і Всенімці. Кажуть, що правительство хоче що до предложеня о рекрутах мати аж до половини падолиста повну ясність. Правительство думає скликати конференцию предсідателів всіх клюбів і там умотивувати свої жаданя, а також вказати на ті наслідки, які вийшли би з того, наколи би Чехи хотіли і дальше держати ся обструкциї.

Старійшина ческого клюбу розіслав окружник, в котрім під заголовком „Трохи терпеливости“ так сказано: „Знаходимо ся поправді серед укритої парляментарної кризи. Законодайний апарат обезсилений. Не богато треба, а правительство і мiродайні круги будуть мусіли предложити собі питанє: А що дальше? Ческі посли ще мовчать. Они й нарід зірвали всі зносини з кабінетом. Ческа публика мусить терпеливо ждати, на яку тактику зважать ся посли в справі предложеня войскового. Теперішна безвзглядна борба мусить поставити доказ, що без залагодженя ческої справи языкової не дасть ся й подумати о тревалій роботі парляменту. Ческий нарід мусить бути приготовлений на то, що посли ческі без шкоди для своєї тактики, із сих або инших причин допустять до залагодженя не одної справи. Против опору сполученя ческих партий ніяке правительство не зробить ані кроку. — То характеристичний окружник для теперішної ситуациї парляментарної і для політичної тактики проводирів молодоческої партиї: проводирі взивають нарід до „терпеливости“, кажуть народови, що зробили вже правительству і парляментови конець, але рівночасно і повідомляють нарід, що поможуть правительству залагодити в парляменті не одну справу, але через то їх тактика ще не потерпить. Нехай лиш нарід буде терпеливий От примір, як ческі посли роблять політику в горі а як в долині.

Берлиньска праса приписувала гостині даньского наслідника престола в Німеччині велике значінє, тим більше, що то перша офіциальна візита репрезентанта даньского двору по шлезвіцко-гольштиньскій війні в 1864 році. Тепер же урядова праса заявляє, що візита даньского наслідника престола не змінить в політиці Прус супротив Шлезвіка і Гольштина нічого, або иншими словами, що Прусаки будуть і дальше ґерманізувати сї провінциї. Коли однакож глубше вглянути у відносини до недавна ще ворожих собі країв і взяти на око політичні відносини в Европі, то мусить ся прийти до здогаду, що зближене Данії до Німеччини має зовсім инші цілі, як Шлезвик і Гольштин: скріплене ґерманьского елементу і відносини політичні.

Рускі путники в Римі.

Як ми вже доносили, принимав св. Отець руских путників дня 27 жовтня на торжественній авдиенциї. При тій нагоді вручено св. Отцю адресу такого змісту:

Сьвятійший Отче! В тім великім році, коли католицка родина із цілого сьвіта обходить величний ювилей 25-літного понтифікату свого верховного Отця і Пастира, стає перед Тобою, Наміснику Христовий, і католицкий Восток під проводом Пастирів рускої католицкої Церкви та відпоручників руского народа з галицкої провінциї австрийского цісарства, аби по приводу кріпкої віри і щирої любови від міліонів сердець сего народа принести Тобі, Сьвятійший Отче, покірний поклін. І ось перед Тобою представники народа, памятного пророчих слів Св. О. Урбана VIII: О, мої Ru

ВЕЛКО.

(З болгарского — Івана Вазова.)

Коли его покликали до війска, сховав ся на поді в соломі, а его старий отець пішов до міста з просьбою до уряду, щоби Велка не брали, бо він одинак, а дома нема кому пасти волів та засіяти озимину. Полишила ся дома тілько стара мати, щоби відправити тих, котрі питали би за Велком.

— Бабо Відо, заклич Велка, щоби йшов до міста, бо він резервіст. Нехай возьме із собою рушницю.... — сказав їй війт.

— Велка нема дома, синку.

— Бабо Відо, а може Велко скриває ся?— питають резервісти, переходячи коло фіртки.

— Ні, синку, деж мала би я его укрити? Від передвчера десь подів ся.... Прецінь з него ніякий негодяй, знаєте его?

Але ось надходить Іван Морисвинев, командант резервістів, узброєний від стіп до голови. Є се страшний чоловік, і всі в селі тремтять перед ним.

— Бабуню, як Велко не ставить ся до завтра рано, перед нашим походом, дам єму сто киів, скоро лиш его зловлять. Памятай добре.

— Але що-ж знов, мене убийте, як его найдете, він не негодяй, хиба не знаєш? Що-ж він винен? — бурмотить стревожена баба Віда, думаючи про Велка, що сидить на поді.

— Сто киів дереневих, ані одного менше! — повторив Іван і відійшов.

А Велко глядів за ним крізь отвір в даху і тремтів як в пропасници. Він чув обіцянку страшного Морисвинева і ще більше настрахав ся. Посунув ся в кут пода, вліз під солому, загребав ся в ній по шию. І так полишив ся до вечера.

*

Рано глядить крізь свою щелину: на майдані гурма резервістів, всі з его дружини, всі веселі, умундуровані, а на їх шапках, вбраних осінними цьвітами, блестять до сонця золоті левики, в ротах держать галузки в букшпану, котрим убрали також рушниці; набої нанизані як коралї, перехрещують ся їм на грудех; а як їм до лиця з блящаними манерками, що звисають по їх боках! Сонце в них приглядає ся. Наступила тишина, резервісти станули рядом напротив їх хати.

Прийшов з коршми й Іван Морисвинев, у високій, як комин, шапці, в котру стромив якесь біле перо. Станув перед рядами, говорив щось до них, дав знак рукою, они рушили з місця поволи, рівно, в порядку, а він перед ними. Поза ними товпи пращаючих.

Роздала ся голосна та звучна пісня Велко слухав, не міг наситити ся її солодкостию; а пісня наповняла ціле село, небо, ліси.

Відійшли, щезли, лиш від часу до часу вітер приносив єму звуки пісні, котра розпливала ся у воздусї. Війна, то щось гарного! В грудех дурного Велка задрожало серце.... Глянув на себе.... цілий запорошений, обліплений соломою та павутинєм, довкола него задуха, пітьма, мишачий гній, тут і там через щелини проникають скупі промінї сонця, якби крадені. А там широкі поля, небо ясне, чисте, сонце сьвітить, ріка в долині журчать, пташки гуляють свобідно, а его товариші маширують крізь зелені поля і сьпівають.

Небогато думаючи, Велко спустив ся отвором з поду до комнати, вхопив зі стіни рушницю, пішов через обору, попестив пірістого вола, поцілував его в зьвіздисте чоло, перескочив пліт, щоби не помітила его мати, і пігнав в поле, якби хто мав его догонити.

Резервісти ідуть і сьпівають. Баґнети полискують до сонця як блискавки, їх прапор повіває, як великий птах з розпростертими крилами. Сам Іван Морисвинев ступає наперед, инколи оглядає ся, видає команду і знов іде великими кроками в своїй великій шапці.

Коли Велко їх дігнав, пісня замовкла, ряди розпустили ся, всі розкричались, бо по приході Велка мали до кого причепити ся.

— Папурчик! Папурчик! як ся маєш?.... А то з тебе хват! Де ти був? — крикали одні.

— Папурчик прийшов! — верещали другі — тепер не боїмо ся нічого, і султана возьмемо до неволї:

„Марш, марш, Царгород вже на-аш!“....

І всі резервісти сьміють ся та цікаво споглядають на Велка Папурчика, на котрім денеде висить павутинє.

Велко почервонів і мовчав.

Іван Морисвинев усьміхнув ся, але знов захмарив ся і закликав остро:

theni, per vos ego Orientem convertendum spero. Та хоч як богатий сей нарід жертвами вікових терпінь, він не затратив своєї віри і даючи Тобі живий доказ нерозлучного союза та послуху, в хвили сего памятного празника Твоєї управи Церквою Христовою горне ся до Твого Престола з жадобою успокоєня і потіхи в лютім времени борби за своє відродженє.

Нарід руский, Сьвятійший Отче, рве ся до місийної діяльности приєднаня найблизшого собі Востока, заселеного пречисленним власним племенем, до сьвятої католицкої єдности, але на великий свій жаль у тім змаганю він стрічає так значні і доймаючі перепони, що для збереженя і рівноправности і піднесеня блеску своєї рускої Церкви, сполученої на віки з Апостольским Престолом, просить Твоєї помочи, Сьвятійший Отче!

Що животворної сили у руского народа під достатком, на се нехай стане сьвідоцтвом перед лицем сьвіта: розширенє єго Церкви по далеких краях північної і полудневої Америки, де она дожидає проводу свого питомого католицкого епископату задля успішнійшого розвою і просить твоєї охорони, Сьвятійший Отче!

Тож руский нарід, горіючий стремлінем, щоби силами, якими обдарив єго Господь, впливати притягаючо на уми несполученої братиї, аби і она пізнала добро єдности з католицкою Церквою, та стрічаючи важні обставини релігійного і національного житя, — що на загальне єго бажанє осьміляємо ся виложити в окремім письмі — благає Тебе, Сьвятійший Отче, нині о потіху та ободренє на дальшу путь свого призначеня, аби силою любови і опіки, зазнаваної від Христового Намістника у всіх церковних та житєвих потребах, станув цілий руский нарід в злуці з єдиною правдивою Церквою Спасителя.

Благослови проте, Сьвятійший Отче, Твому народови в єго щирих змаганях, де посеред мрачних темряв єго суспільно-народних відносин просьвічує єму зарево релігійного посланництва, благослови і тим нашим братям — Русинам, що переселили ся в заморскі краї Америки; благослови і тим міліонам руского племени, що днесь далеко від нас відорвані, щоби і они так само як і ми спочали при серцю Отця цілого християньского сьвіта, Спасителем народів поставленого Єго земского Намісника, котрому в теперішній торжественній хвили з глубини душі відносимо оклик:

Сьвятійший вселеньский Архиерей, Папа Лев XIII най жиє нам многі, многі літа!

Новинки.

Львів дня 3-го падолиста 1902.

— Рада міста Львова надала презенту на парохію в Сихові, під Львовом, о. Якову Сироїдови, а презенти на катихитуру при школі імени сьв. Анни о. Григориеви Стеткевичови, при школі ім. Конарского о. Стефанови Мохнацкому.

— За упокій душі бл. п. Омеляна Огоновского, професора львівского університету, відбуло ся в суботу заходом родини покійного богослуженє в Успеньскій церкві. Службу Божу, при якій гарно сьпівав хор ґімназиястів, відправив о. Давидович, а до панахиди станули о. Давидович і о. Красицкий. На богослуженю крім родини покійного було значне число старшої інтеліґенциї, академиків і ґімназиястів.

— Важне для катихитів і тих, що учать релиґії в народних школах. Третю часть практичного провідника для катихитів, в котрій поясню́є ся наука релиґії для 5 і 6 степеня зглядно для 3 і 4 кляси народних шкіл, можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропигійскій у Львові по ціні 2 К 40 сот., з почтовою пересилкою о 20 сот. більше. Першу і другу часть тої книжки можна набути рівнож в згаданих книгарнях по ціні 2 К 40 сот., а з пересилкою почтовою о 20 сот. більше.

— Руский театр в Заліщиках оголошує отсї представленя: Вї второк дня 4 падолиста „Бідне дівча“ оперета в 6 відслонах Купа; в четвер 6 падолиста „Верховинці“ драма зі сьпівами в 5 діях за Корженьовским; в суботу 8 „Барон циганьскій“ оперета в 3 діях Стравса; в неділю 9 „Трійка гільтаїв“ фантастична оперета в 5 діях з прольоґом і епільоґом Нестроя; ві второк 11 передпослїдне представленє „Наталка Полтавка“ оперета в 3 діях Котляревского, закінчить „Привіт“ діло музичне Копка; в четвер 13 послідне представленє „Катерина“ велика оперета в 3 діях Аркаса.

— Станиславівский Боян устроює дня 6-го н. ст. падолиста 1902 р. в четвер в своїх комнатах при ул. Собіского ч. 28 музикально-вокальні вечерниці, по котрих слідує забава з танцями. — На добірну музичну програму складають ся хори мішані і мужескі, декламация, гра на віольончелї і сьпів сольовий звістного з композиторского концерту Дениса Січиньского сьпівака-соліста о. Коростіла. — Початок вечерниць точно о годині 8 ій вечером. — Вступ від особи 60 сотиків — Стрій домашний. — Специяльних запрошень не розсилає ся.

— Присяга вояків. В суботу дня 1 падолиста відбуло ся у Львові торжественне зложенє присяги вояків новобранців в присутности комманданта корпусу ґен. Фідлера і прочої ґенераліциї.

— Напад на жандарма. Жандарм вів оногди скованого жида до суду в Городку к. Львова. На ринку напали его жиди з киями і хотїли відбити арештанта. Положенє жандарма було незавидне, бо хмара жидів наступала зі всїх сторін. В критичній хвили жандарм витягнув шаблю і зранив нею кількох найвідважнїйших напасників, а прочі, підкотивши халати, розбїгли ся.

— Льотерия в Австриї. Контрольор почтової каси ощадности, п. Иосиф Цамер мав оногди у Відни відчит о льотериї з нагоди 150-літних роковин еї заведеня в Австриї і розповів дещо цікавого з еї історії. Льотерия — казав він — пішла з Італії, де еї видумав граф Оттобоні Фіеско, брат звістного героя в Шіллеровій траґедиї. На его предложенє заведено льотерию вже в половині 16-го столїтя в Дженові (Ґенуї). Нарід прізвав винахідника льотериї „il cugino del diavolo“ (іль куджіно дель діяволо — чортів своєк або кузин). За цїсаревої Мариї Терезиї патентом з 13 падолиста 1751 заведено льотерию в австрийських краях, а дня 21 жовтня 1752 р. о 11 годинї перед полуднем було у Відни перше тягненє. Перший, що виграв, то був шевский хлопець, Ульрих Губер. Майстер дав єму риньского і післав до міста, а хлопець поставив на льотерию і виграв 600 дукатів. Майстер хотів тоди відобрати від него виграні гроші, бо казав, що він їх виграв за его риньского, але суд, перед котрий прийшла справа,

---

— Досить того, досить! Чого так розреготали ся? Славно, Велку, марш!

Резервісти знов рушили в порядку.

Але заким перейшли перше узгірє, Велка з Папурчика перехрестили на підпоручника.

Вечером станули в Филипополи. Уміщено їх в нових касарнях на Голоднім Поли. Рано офіцир зробив перегляд, вислухав рапорту Морисвинева і відійшов. Велкови видало ся тут добре: і юшка з мясом і новий жовнїрский плащ, і товариші, і пісні, і забави, всьо, чого душа забагне! Привик до нового житя, присвоїв собі жовнїрскі обичаї та язик; в нічім не був подібний до давного Велка.

Кличуть до апелю.

— Єсьм! — кричить на ціле горло, випрямлюючись як струна та глядячи просто в очи начальника.

А инші шуткують з него.

— Велку! — закликав Іван Морисвинев котрого іменовано вже офіциром — ти пришив до гори ногами левка на шапці! Дикуне якийсь!

— Після приказу, „ваше благородіє!“ [1]) — і Велко споглядав з шаною на свого начальника.

Що хвилї надходили нові транспорти рекрутів, котрих для вправ розділювано поміж резервістів. Велкови дістало ся щось десятьох селян і пятьох міщухів.

Іван Морисвинев терпів щось до одного з тих послїдних і страшно єму докучав.

Знайшов він тепер нагоду, щоби пімстити ся.

— Велку! — кличе він свого підкомандного на бік.

Коли Велко зближив ся до него, спитав, вказуючи очима на стоячих рядом рекрутів:

— Чи тебе слухають?

— Слухають, „ваше благородіє!“

— А чи видиш того там високого?

— Виджу, „ваше благородіє!“

— То якийсь собачий син, розумієш?... Уважай, не позваляй єму рушити ся; як зле маширує, копни ногою, як не глядить просто, пальни в писок кулаком, не жалуй его.... дальше, щоби я бачив.

— Після приказу.

Велко повернув до своїх рекрутів, а підпоручник звернув ся до міста. Він не розумів, длячого підпоручник велїв єму бити лише високого; деякі селюхи, зправдї медведї, як їх учить, а високий найліпше маширує після команди, чи пан поручник не помилив ся? Єго голова не могла сего поняти, але від того часу, сам не знаючи длячого, почував ся збентежним супротив високого. Вечером Морисвинев закликав єго до канцеляриї.

— Велку, як там іде з тям ослом?

— Після приказу, „ваше благородіє!“

— Чи писок єму запух?

— Зовсім нї, „ваше благородіє“, він слухає. Підпоручник зморщив ся.

— Слухай, ти худобо! Завтра прийду підчас муштри, щонебудь зробив би, вилай єго в моїй присутности, бо тебе чорти возьмуть!

Велко вийшов переляканий. Замітив, що пан підпоручник став гірший від часу свого авансу, а впрочім хто се знає, може то такий звичай.

Другого рана підпоручник прийшов на вправи з глубокою морщиною на чолі. Велко облив ся холодним потом. При першій зараз команді: „раз, два!“, зближив ся до високого, сіпнув єго за одінє і кликнув голосом сухим, глухим, як спід землї: „Прошу вас!...“ Не міг нїчого більше промовити, лише глядів благально на високого. Деякі вояки з міщан усьміхнули ся мимохіть, бачучи пожалуваня достойне положенє Велка, котрий не знав, чи находить ся на небі, чи на земли.

Морисвинев скажено затиснув зуби, поблїд, скочив і ударив Велка в лице, аж кров пустила ся носом. То ще більше розлютило офіцира, котрий крикнув:

— Велку! Двайцять чотири годин арешту без хлїба!

*

Тяжка була ся кара для Велка. Цілу ніч плакав. Розжалив ся відразу. Пригадав собі матір, котра заводить тепер по нїм; свого батька, котрому ноги не служать до тяжкої роботи; перістого вола в оборі, котрий тепер оглядає ся, чи прийде Велко, щоби єго погласкати.. Довго о тім думав. Треті кури запіяли, через віконце почав вкрадати ся перший сьвіт, вскорі касарня розбудить ся, жовнїри розчмухають ся, кара скінчить ся і він знов піде на вправи і знов буде бачити нахмарене лице дикого підпоручника. Ні, він утече сегодня вечером, як смеркне ся.... нехай діє ся, що хоче!

Однак стало ся, що Велко не міг виконати свого наміру. Вислано десь Морисвинева, а на єго місце прийшов офіцир розсудний, людяний.

І Велко лишив ся.

Капітан вскорі замітив справність Велка, єго послух і щиру простоту. Одного дня похвалив єго голосно при цілім відділї за добре виповнене якогось порученя.

— Гарно, Велку, хват з тебе. Бажаю всім, щоби стали такими, як ти, вояками.

Велкови здавало ся, що вернув до неба. Від сеї хвилї був готов умерти на каждий знак начальника. Оживив ся і став розпитувати товаришів, чи скоро буде війна з Турками, бо мав охоту настромити кількох Турків на свій баґнет.

— Велку, чи дійстно витовчеш хмару Турків в битві? — питали злобно товариші.

---

[1]) До часу сербскої війни, т. є. відкликаня московских офіцирів, вояки титуловали офіцирів по московски. Тепер говорять: пане поручнику, полковнику і т. д.

осудив инакше: за то, що хлопець поставив дані єму майстром гроші на льотерию, казали єму публично на місті дати 25 різок, але виграні гроші єму признано; майстрови мав лиш звернути забраного гульдена. Від часу, коли льотерию заведено, число ставок виносить около пістретя міліарда (2,513.654.826 К), а держава мала з того майже міліярд корон (956,939.318 К) зиску.

— **Померли:** др. Ігнатий Будзиновский, адвокат і б. довголітний бурмістр міста Самбора, дня 30 жовтня скоропостижно; — Кирило Грицина, податковий контрольор в Бродах, в 47-ім році житя.

Телеграми.

Ґмунден 3 падолиста. Король грецкий Юрий виїхав до Відня.

Інсбрук 3 падолиста. Межи італіяньскими а німецкими студентами прийшло у Віттен до бійки. Двох студентів покалічено тяжко. Жандармерия мусїла робити порядок.

Петербург 3 падолиста. „Русск. Инвалид" подає до відомости, що командант корпуса ґвардиї і ґенерал-ад'ютант царя вел. кн. Петро Александрович пішов у відставку.

Софія 3 падолиста. Король Кароль румуньский має дня 11 с. м. стрітити ся в Рущуку з кн. Фердинандом. При тій стрічи будуть також міністри Стурдза і Брацияну.

Надіслане.

— **Добре часом комусь пригадати,** що о чімсь пожиточнім забув, або щось користне перевидів. Вже від десяти літ перестерігаємо родини для власного добра, щоби звичайній каві надати той для здоровля так пожиточний додаток Катрайнера Кнайпівску каву солодову. На жаль треба ще численним матерям і господиням пригадувати, що Катрайнера Кнайпівска солодова кава єсть одинокою домішкою, котра не лиш смак кави поліпшає, але робить єї заразом нешкідливою здоровлю людскому, бо надає їй власности солоду, котрий дуже спасенно ділає на орґанізм чоловіка. Катрайнера Кнайпівска солодова кава має також і тоту свою непорівнану вагу, що можна єї чисту, то єсть без домішки звичайної кави уживати, в тих случаях, де лікарі забороняють каву звичайну уживати, заступає єї зовсім Катрайнера Кнайпівска солодова кава. Ті добрі прикмети солодова кава посїдає лиш в оріґінальних пачках Катрайнера, але всїлякі підроблюваня, або кава солодова продавана на вагу, єсть звичайним паленим солодом, котрий нїколи тих добрих свойств мати не може.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видавя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. ІІ. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. ІІ. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком зміпене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

— Їх мами по них заплачуть.

— А як їх витовчеш? Ти ще не був в бою.

— Що я? — відповідає роздратований Велко, відступив на бік, стиснув рушницю, розмахав ся і пробивав воздух баґнетом. Всї розступили ся, бо закукурічений Велко міг би дійстно надїти когось на баґнет, котрого вершок блискав на сонци. Несподївано хтось поклепав его по плечах.

Він відвернув ся.

Перед ним стояв офіцир, споглядаючи на него напів з усьміхом, напів строго. Велко випрямив ся і занїмів засоромлений.

— Хотїв би я тебе бачити і перед правдивим ворогом таким зухом — мовить офіцир.

— Після приказу, „ваше благородіє!"

*

Другого падолиста виведено на Голодне Поле цілий полк і уставлено в рядах; небавом надїхав командант полку і оголосив всїм, що король сербский, Мілян видав несправедливу війну Болгариї і що вечером полк вирушить на поле битви, для оборони границь вітчини.

По першім, мимовільнім вдоволеню з війни із Сербією (загальна радість уділила ся і Велкові), в голові Велка поміщало ся; він не міг поняти двох річий; найперше: длячого Серби не пішли воювати з Турками, котрі є злі і нехристияни, а відтак, чи страшно плисти морем, як випаде плисти ним до Сербії... Але він не мав часу довідати ся о тім; всї крутили ся, бігали тут і там, збирали манатки, щоби бути готовими сїдати на зелїзницю. А на двірци повно людий, матери плачуть, працаючи ся з вояками, дївчата припинають їм вінці на шапках, инші затикають соснові галузки в рушниці; лиш его нїхто не працає, нїхто не жалує. Тужно єму зробило ся, але нема часу: запаковано їх у ваґони, музика заграла, товпа попращала їх окликом: „гурра!" і поїзд рушив.

*

Вже від двох днів рівне софійске поле гуде громами пушок, котрі розлягають ся відгомоном на тремтячім в основах, високім Вілошу, що укриває своє загнїване чоло в густих облаках. Налякала ся й стара Софія, болгарска столиця, на улицях переполох і метушня, в домах сум, а в серцю важко. Білі хоругви з червоними хрестами повівають довкола, місто перемінило ся в шпиталь, вози з хорими прибувають безнастанно, а вісти щораз то чорнїйші надходять з поля бою, гук пушок стає щораз близшим, щораз страшнїйшим, воздух ломить ся, шиби дрожать у вікнах.

За Софією, в напрямі Сливниці, цїла шоса чорнїє ся від війска, оно змагає там, де свищуть кулї, гремлять пушки, а смерть косить.... А не зблизька ті війска ідуть, з глубини родойских розтоків, з берегів Чорного моря і Білого Дунаю ідуть ті юнаки. Ночи на днї перемінили, спали ідучи, нї окрушки в уста не вложили, а вийшло їм се на здоровлє! Послухай, они ще сьпівають у відповідь на громи пушок, хотяй по лице обмарані болотом, лише їх рушниці блестять, а в серцю весїлє; они знають, ще Болгария глядить на них, чого від них дожидає і за них молить ся до Бога. Як далеко до заходу сягне око, дорога вкрита піхотою з наїженими баґнетами; тріщать зелїзні колеса, тягнучи важкі гармати та вози з амуніцією, в виминаючи та обризкуючи болотом втомлену кінноту. Але яка дивна кіннота! По трох на одним кони, як вояки Радецкого, коли змагали у бій до Шипки, на поміч загальному ополченю.

*

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

поспіш.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Петутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачча, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамче
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сонова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 15/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/6 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанцві, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 19/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від 15/5 до 15/9.
	6·20	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачча Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10 05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·22	„ „ Грималова з Підзамча

поспіш.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 16/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернївцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/5 і від 15/9 до 19/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Коцюбинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пасіки, 5 клґр. 6 К 60 с. franco. **Корінович, ем. учит. Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижддевника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“

одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фенів. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-російского
Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Греции, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних вистaвах в Парижи,	Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціна в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. — 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Ціна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.
Набути можна у
Антона Хойнацкого
Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і планів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускcий).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).